

rovnosti hlasů rozhoduje mínění, ke kterému se přidal předseda neb úřadující náměstek. V souzené věci bylo zjištěno, že z přítomných šesti členů komise hlasovali tři — a mezi nimi též předseda — pro propuštění žalobce ze služby a ostatní tři proti tomu, takže došlo k platnému usnesení disciplinární komise ve smyslu jejího nálezu (správně návrhu). Jest schváliti právní názor nižších soudů, že rozhoduje skutečný výsledek hlasování a nikoli poměr hlasů v poradním protokolu uvedený, zjištěna-li nesprávnost tohoto údaje, která byla vyvolána mylným názorem disciplinární komise, že se hlas předsedy čítá dvojnásobně. Neodůvodněna jest výtka dovolatelova, že ustanovení druhého odstavce § 7 vlád. nař. č. 483/1920 Sb. z. a n. není kryto § 10 zákona č. 16/1920 Sb. z. a n., neboť přehlíží, že podle tohoto zákonného ustanovení disciplinární řízení proti trvale ustanoveným obecním zřízencům má býti provedeno podle obdoby služební pragmatiky pro státní zřízence, a mohlo tudíž býti v určitém směru upraveno jinak, byly-li pro to důvody. Tento předpoklad jest tu splněn, uváží-li se, že podle § 93 zákona č. 15/1914 ř. z. mohou jakékoliv disciplinární tresty, tedy také trest propuštění býti uloženy státním zřízencům jen nálezem příslušné disciplinární komise, která sama rozhoduje o způsobu disciplinárního trestu, kdežto podle § 8 vlád. nař. č. 483/1920 Sb. z. a n. disciplinární komise své stolice se usnází jen na disciplinárních trestech důtky a peněžité pokuty, kdežto jiné tresty disciplinární komise sama neukládá, nýbrž činí jen návrh obecnímu zastupitelstvu, jež o tomto návrhu teprve rozhodne. Není tedy, pokud se tohoto návrhu týče, třeba takové zvýšené záruky, vyjádřené v poměru hlasů, jako tomu je při uložení trestu samého. Pokud dovolatel konečně uplatňuje, že mu služebním dekretem ze dne 3. prosince 1929 byla zaručena všechna práva příslušející státním zaměstnancům a že tudíž měl nárok, aby disciplinární řízení proti němu zahájené bylo přesně provedeno podle zákona ze dne 25. ledna 1914 č. 15 ř. z. o služební pragmatice pro státní zřízence, stačí podotknouti, že podle tohoto dekretu měly býti upraveny jen platové a zaopatřovací nároky žalobcovy a jeho pozůstalých podle zákona č. 103/1926 Sb. z. a n. a budoucích zákonů pro státní zaměstnance platných. Ostatně citovaný zákon ani neobsahuje zvláštní ustanovení o disciplinárním řízení a nebyl jím derogován § 10 zákona ze dne 17. prosince 1919 č. 16 Sb. z. a n. z roku 1920 po případě nařízení vlády č. 483/1920 Sb. z. a n., jímž § 10 řeč. zákona byl proveden.

Čís. 15775.

Členy v ý r o b n í h o družstva, provozujícího družstevní mlýn a pekárnu, mohou býti jen mlynáři a pekaři, kteří jsou zároveň majiteli pozemků a pěstují zemědělské plodiny.

(Rozh. ze dne 28. ledna 1937, R II 509/36.)

P r v ý s o u d zapsal Rolnický družstevní mlýn a pekárnu, zapsané společenstvo s r. o., do společenstevního rejstříku. **R e k u r s n í s o u d**

zamítl návrh na zápis tohoto družstva do rejstříku společenstev. Důvody: Zápisem byl porušen zákon ze dne 9. dubna 1873 č. 70 ř. z. Společenstva ve smyslu § 1 řečeného zákona jsou spolky s neuzavřeným počtem členů, jichž účelem jest podporovati výdělek nebo hospodářství svých členů společným provozováním podniku (závodu). Podle § 3 předložených stanov je jedním z účelů družstva zpracovati a zpeněžit zemědělské plodiny vypěstované na pozemcích členů a dodané jimi do společenstevní provozovny k zpracování a prodeji a k tomu cíli vystavěti a provozovati družstevní mlýn a pekárnu. Podle § 4 čís. 2 týchž stanov se může státi členem družstva každá fysická, svéprávná osoba, která se zabývá zemědělstvím. Z doslovu § 3 lit. b) stanov, kde se mluví o zpracování a zpeněžení zemědělských plodin jako o účelu družstva, nelze seznati, že činnost ta jest omezena jen na členy, naopak dopouští úsudek, že se tato činnost má vztahovati i na nečleny. Tím však činnost družstva vybočuje z mezí činnosti vytčené v § 1 zák. č. 70/1873 ř. z. (srv. rozh. č. 11062 Sb. n. s.). Kdyby byla do rejstříku společenstev zapsána firma v tomto znění s účelem podle § 3 lit. b) stanov, stali by se členové družstva, jimiž mohou býti podle § 4 čís. 2 uved. stanov fysické osoby, které se zabývají zemědělstvím, totiž rolníci, — podnikatelé a jejich družstevní činnost nesměřovala by již přímo k podpoře jich výdělků nebo hospodářství tím, aby levněji získali pro sebe mlynářské výrobky a z nich zhotovené pečivo, nýbrž k tomu, aby jako každý jiný podnikatel dosáhli zisku prodejem těchto výrobků komukoli, čímž by vyvíjeli činnost mlynářů a pekařů a nikoli osob, jež se zabývají zemědělstvím. Závod, který, nehledě ke svým členům, se vztahuje také na nečleny tím, že těmto nečlenům mají býti prodávány výrobky zhotovené ze zemědělských plodin dodaných členy, příčí se tedy povaze společenstva (družstva) ve smyslu zákona č. 70/1873 ř. z.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Vládním nařízením ze dne 18. května 1935, č. 116 Sb. z. a n. byla v § 2 činnost výdělkových a hospodářských společenstev, zřízených podle zákona č. 70/1873 ř. z., rozšířena, pokud mají povahu výrobních družstev, a to v tom směru, že jsou oprávněna prodávati své výrobky komukoli, tedy i nečlenům. Přes to, že k této skutečnosti rekursní soud nepřihlédl, nelze dovolacímu rekursu přiznati oprávnění. Rekurenti sice uznávají, že ustavené družstvo je družstvem výrobním, — a nelze o tom pochybovati se zřetelem na jeho účel, vyjádřený v § 3 b) stanov, — avšak při tom přehlízejí, že členy takového výrobního družstva mohou býti podle platné praxe (rozhodnutí č. 10996 Sb. n. s.) jen ti, kdo se sami zaměstnávají příslušnou výrobou. Jde o podnik, jenž spadá do živnosti mlynářské a pekařské a který má zpracovati a zpeněžit zemědělské plodiny, vypěstované na pozemcích členů a jimi do podniku dodané. Povaha výrobního družstva toho druhu by předpokládala, že jeho členy budou osoby povoláním mlynáři a pekaři, kteří jsou zá-

roveň majitelé pozemků a pěstují zemědělské plodiny. Jen v této souvislosti bylo by lze míti za to, že jejich společnou osobní činností bude dosaženo účelu požadovaného v § 1 společenstevního zákona, že totiž společným provozováním závodu bude podporován výdělek nebo hospodářství jeho členů, úkol to svépomocné hospodářské kooperace vrstev nemajetných. Tomuto požadavku nevyhovují připojené stanovy, ježto vůbec pomíjejí povolání stavu mlynářského a pekařského, stanovice v § 4 č. 2, že se členem může státi každá svépřírodní osoba, která se zabývá zemědělstvím, a pod č. 4 též právnické osoby, provozují-li zemědělství a mají podniky zpracovávající zemědělské výrobky, tedy na příklad družstevní škrobárny, lihovary, cukrovary a pod., a konečně přijímají za členy i své zaměstnance (§ 16, poslední věta,) beze zřetele na vlastnosti zemědělce, mlynáře neb pekaře. Za tohoto stavu není zvolená forma družstevní vhodná pro takový podnik, neboť jde tu ve skutečnosti o sdružení kapitálové, vypočtené na zisk, což se příčí povaze a účelu družstva ve smyslu § 1 zák. č. 70/1873 ř. z.

Čís. 15776.

Zákon č. 100/1931 Sb. z. a n. dovoluje jen jediný rekurs; dodatky k němu jest odmítnouti.

Nejde-li o nároky uvedené v § 73 nesp. pat., nýbrž uplatňují-li se na pozůstalostní jmění nároky z titulu vlastnictví k pohledávce zůstavitelově, lze o nich rozhodnouti jen pořadem práva, nikoli v pozůstalostním řízení.

(Rozh. ze dne 28. ledna 1937, R II 598/36.)

Souhlasnými usneseními nižších stolic byl zamítnut návrh věřitelů zůstavitelových, aby pozůstalostní soud uznal jejich pohledávky jako přednostní pohledávky, jež by bylo odečísti od aktiv pozůstalostního jmění dříve, než bude přikročeno k odevzdání pozůstalosti jure crediti.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacím rekursům věřitelů do tohoto zamítavého usnesení rekursního soudu a odmítl jako nepřipustný dodatek k dovolacímu rekursu jednoho z věřitelů.

D ů v o d y:

Ježto zákon ze dne 19. června 1931 č. 100 Sb. z. a n. dopouští pouze jeden rekurs (§§ 35, 46), bylo rekursní právo Gustava S. vyčerpáno tím, že podal dne 17. listopadu 1936 společně s Janem J. dovolací rekurs k nejvyššímu soudu, pročež dodatek k němu bylo odmítnouti jako nepřipustný.

Jde jen o to, zda se zamítavý výrok nižších soudů příčí jasnému a nepochybnému znění nebo smyslu zákona, jehož bylo nebo mělo býti na případ užito (čl. V, č. 1 zákona ze dne 11. prosince 1934 č. 251 Sb. z. a n. a čl. I zákona ze dne 17. prosince 1936 č. 314 Sb. z. a n.).